

PANŮV
TAJEMNÝ ODKAZ

DRAČÍ PROROCTVÍ

Sandra Regnierová

FRAGMENT

Pánův tajemný odkaz

Dračí proroctví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sandra Regnierová

Pánův tajemný odkaz – Dračí proroctví – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

*P*ANŮV
TAJEMNÝ ODKAZ

**DRAČÍ
PROROCTVÍ**

Sandra Regnierová se narodila a vyrůstala ve vulkanickém pohoří Eifel. Po škole se stala úřednicí a měla jediné přání, odjet do Francie. Místo toho se provdala za muže s francouzským příjmením a zůstala doma. Dnes je Sandra Regnierová nezávislá a dokáže všechny krásy života zasadit do správného rámu. To znamená nejen vše, co se dá pověsit na zeď, ale i příběhy vznikající v její fantazii.

PANŮV
TAJEMNÝ ODKAZ

DRAČÍ PROROCTVÍ

Sandra Regnierová

Pro Andree.

Bez tvé podpory a trpělivosti
by Lee a Felicity nikdy nedospěli tak daleko.

I. DÍL

LEE

VYVOLENÁ

Křivdil jsem jí.

Můj první dojem z Felicity Morganové nebyl nejlepší. Při našem prvním setkání na sobě měla tričko s nápisem „Bůh sexu“ a její vlasy vypadaly, jako kdyby si je fěnovala s prsty zastrčenými do zásuvky. Rovnátko, deset kilo nadváhy a pořádně proříznutá pusa vážně nepůsobily příliš atraktivně.

Ale byla to Vyvolená, zachránkyně elfů. Moje budoucí nevěsta. Proto jsem ji chtěl poznat líp.

Ve skutečnosti měla více podob než Fabergého vejce.

Byla fascinující. A po týdnu jsem pochopil, proč si jí její přátelé tak váží. Její jemný humor nebyl nikdy zraňující a její oddanost byla neochvějná.

Stejně jako její odvaha. Z náhlého skoku do osmého století by se každý jiný zhroutil. Ať už by pocházel z jakékoli doby. Felicity nejenže přijala skok v čase se stoickým klidem, ale navíc se i osvědčila. Získala důvěru Karla Velikého.

*Vraždu, kterou jí chtěli přišít, když jsme se vrátili zpět do jednadva-
cátého století, nemohla v žádném případě spáchat. Felicity ne.*

Proto musím najít vraha a Felicity ukrýt do bezpečí. Co na tom, že je Vyvolená, jestli je král Oberon přesvědčený o její vině, klidně bude Knihu proroctví ignorovat.

Kniha proroctví je něco jako delfská věštírna – neurčitá. Její stránky je nutné vykládat, což vedlo v minulosti k mnoha chybným rozhodnutím. Ne, Kniha proroctví nebude pro krále Oberona důležitá.

Musím odhalit skutečného vraha.

*Ale nejdřív musím dostat Felicity do bezpečí. Je příliš vzácná a tisíc-
krát cennější než kterákoli nymfa, kterou jsem kdy potkal.*

FELICITY

DÉJÀ VU

Richard Cosgrove, nejatraktivnější herec na světě, na mě pohlédl nádherným šedýma očima. Odhrnul mi z tváře neposlušný pramínek vlasů. Ruku neodtáhl, ale něžně mě pohladil po vlasech, pak po šíji a řekl: „Kdo by si pomyslel, že chrápeš.“

Otevřela jsem oči. Chytrácky na mě hleděly ledově modré oči s výrazným tmavým okrajem okolo duhovek.

„No konečně. Už jsem si myslel, že jsi upadla do kómatu.“

Lee! V *mojí* posteli? Vedle mě? Bleskově jsem se posadila.

„Co tady děláš?“

„Utekli jsme, pamatuješ?“

Tohle nebyla moje ložnice. Stěny zdobila růžová tapeta s květinovými motivy a my jsme leželi v posteli se sladěným povlečením. Lee a já.

Byl do půlky těla nahý.

Vyděšeně jsem pohlédla dolů. Na sobě jsem měla jen spodní prádlo. Okamžitě jsem popadla deku a přikryla se až k bradě.

„Do háje! Já si vůbec na nic nevzpomínám.“ Byla to pravda. To poslední, co jsem si vybavovala, bylo... Aha, co vlastně?

Lee ze mě nespouštěl oči. Projel si rukou husté blondaté vlasy a já zahlédla jeho špičaté uši. Rázem jsem si vybavila úplně všechno: Lee je elf. Vlastně půlelf. Dokáže cestovat v čase a řeší kriminální případy. Cestovala jsem s ním. Tedy do středověku. Ale tohle tady nepůsobí ani náhodou jako středověk. Určitě ne s tím zaprášeným lustrem a skvrnami od vody na sádkartonovém stropě.

„Tohle nejspíš nebude dvůr Karla Velikého,“ poznamenala jsem.

„Ne, jsme v penzionu v Yorkshiru. To jsi takhle vedle pokaždé, když se probudíš?“ Lee se posunul a pohodlně se opřel o čelo postele.

Jak to jen dělá, že i v růžovém povlečení s kytičkami působí tak mužně a sexy? „Nechceš mi vysvětlit, co děláme v Yorkshiru? A jak jsme se sem dostali? A proč ležíš vedle mě v posteli!“ Pohledem jsem pátrala po podlaze vedle postele po svém oblečení. Kde jsem se svlékla? Jak to, že si to nepamatuji?

„Svlékl jsem tě já. Byla jsi napůl v bezvědomí. Věci máš támhle vzadu na židli.“

Otočila jsem se k Leeovi. Pokoušel se tvářit nevinně. Ale moc mu to nešlo. Koutky očí mu podezřele cukaly. Znovu jsem si lehla a zavřela oči. V hlavě se mi honilo přinejmenším tisíc myšlenek. Lee mě zasvětil do tajemné říše elfů, která nebyla pouhým mýtem. Bohužel. A pak se něco stalo. Něco důležitého... Znovu jsem otevřela oči. Ta zpráva. Obžalovali mě z vraždy! Pátrají po mně elfové. A Lee se mnou utekl.

„Sakra, musíme odsud pryč.“ Bylo mi jedno, co všechno Lee uvidí. Vyskočila jsem z postele a začala jsem hekticky obracet kalhoty na líc.

Když jsem chtěla vystřelit ze dveří, Lee natáhl před moji tvář ruku a na místě mě tak zastavil.

„Pomalu, Fay,“ řekl. „Tady jsme momentálně v bezpečí. Určitě máme čas na pořádnou snídani. Možná bychom tu mohli jeden nebo dva dny zůstat.“

„V Yorkshiru? Co tady budeme dělat?“ zeptala jsem se zděšeně.

Lee se ke mně sklonil. Jeho výška a šarm zapůsobily. „Budeme přemýšlet a plánovat další kroky.“

Polkla jsem, přikývla a vzdala se. Lee mě objal kolem ramen a já ucítila jeho kořenitou, nezaměnitelnou vůni. Ale současně mnou projel slabý elektrický výboj. Okamžitě mě pustil.

„Dobře. Pojdme tedy na snídani. Mám hlad... Ale, ale. Nejspíš to bude muset počkat. Právě mi přišla zpráva.“ Oblečený pouze v boxerkách přešel ke stolku na své straně postele. Ležela na něm ta malá zlatá věc. Jeho karbunkul. Něco jako elfí mobil. Blikalo to. Lee se na mě podíval. Měl vykulené oči a sevřené rty. „Vědí o nás.“

Sesunula jsem se k zemi.

ŠKOLNÍ DEN S ELFEM PŘED DVĚMA TÝDNY

Leea jsem si všimla okamžitě. Nejen že byl vyšší než většina studentů, ale jeho aura přiměla všechny ostatní na chodbě uctivě ustoupit stranou.

Už jsem dočista zapomněla, jak Lee působí na své okolí. Během posledních tří týdnů jsme byli spolu tak často, že jsem se proti jeho andělské kráse stala takřka imunní. Od našeho nedobrovolného týdenního výletu do osmého století jsme se od sebe celé vánoční prázdniny prakticky nehnuli. Z mojí strany to nebylo pokaždé dobrovolné. Lee se ode mě téměř nehnul od chvíle, kdy mě dvůr krále elfů Oberona začal podezírat z vraždy jednoho z jeho strážců. Před dvěma dny se Lee vydal na zasedání elfské Rady koruny, aby ji přesvědčil o mé nevině. Zrovna když zase začínala škola.

První dva dny po vánočních prázdninách jsem v naší lavici seděla sama. Dneska už to bude jiné. Byla jsem nervózní, jakmile jsem se probudila. Představa, že se dnes opět setkám s Leem a dozvím se, jak Rada koruny rozhodla, naprosto zastínila vše ostatní.

Dokonce i to, že je Lee pro většinu osob ženského pohlaví nevy světlnitě přitažlivý. Sledovala jsem, jak se za ním dívky z vyšších ročníků toužebně dívají. Jedné z nich sklouzla z ramene taška. Další dvě vrážely do kolemjdoucích, protože přestaly dávat pozor na cestu. Školní krasavice Felicity Strattonová zkušeně pohazovala svou zvlněnou hřívou a vystrkovala dopředu výstřih. Věděla jsem, že Lee všechno, co se kolem něj děje, registruje, ale ignoruje. Měl oči jen pro mě.

To je ale *trapas!*

Teď si nejspíš všichni myslí, že spolu něco máme. Kdybych nebyla tak strašně zvědavá na to, s čím se vrací, na místě bych se otočila a utekla. Široce se usmíval a jeho bílé pravidelné zuby zářily. Dokázal přecíst moje myšlenky už ze sedmimetrové vzdálenosti.

„Dobré ráno, Morganová! Jak vidím, jsi z toho, že mě vidíš, celá pryč.“ Nenuceně mě objal paží kolem ramen a dotkl se mého krku.

Okamžitě jsme od sebe polekaně odskočili.

„Promiň, zapomněl jsem.“

Jako pokaždé, když se mě Lee dotkl, námi projelo něco jako elektrický výboj.

„Ty jo!“ vyjekla Phyllis vedle nás. „Viděla jsem jiskru.“

„Hm, ale podle všeho u Felicity ještě nepřeskočila,“ poznamenal suše Jayden.

„To mě ovšem hluboce zasáhlo,“ pronesl Lee a teatrálně si položil ruku na hrud. „Třeba přesvědčím tebe, když se mnou zajdeš na toalety.“

Jeho troufalost doopravdy neznala meze.

„To není zrovna moc romantické, Lee.“ Ruby nesouhlasně mlaskla. „Běžte raději do skladu vedle třídy na výtvarku.“

Všichni do jednoho jsme na ni zůstali koukat. Ale malá drobná Ruby se jen nevinně usmála a bezstarostně pokrčila rameny.

„Dobrý tip.“ Lee se vzpamatoval jako první a chytil mě za ruku. Navzdory lehkému elektrickému výboji, který námi opět projel, jí ale nepustil a odtáhl mě s sebou.

Pohlédla jsem s nadějí na pomoc na kamarády – ale Phyllis, Ruby a Corey se na nás smáli a Jayden s Nicole mračili.

„Přece mě nemůžeš přede všemi odvléct do nějaké odlehlejší místnosti!“ namítala jsem a snažila se vykrotit z jeho sevření. Bez šance. Věděla jsem, že použil magii, aby podpořil svou sílu.

„Bylo by to mnohem méně nápadné, kdyby ses tak necukala,“ prohlásil klidně a šel dál, jako by si vůbec nevšiml, že se snažím ze všech sil osvobodit.

Došli jsme ke skladu a Lee za námi zamkl dveře. Ruby měla pravdu: Pro romantickou schůzku to bylo skvělé místo. Všude kolem byly stohy barevných papírů, od stropu visely spousty barevných

girland a světelných řetězů a obrovská bedna přetékala množstvím polystyrenu a kartonů. Zadní stěnu dokonce zdobilo několik papírových palem a stromů.

Postavila jsem se do protějšího rohu. Lee se opět široce usmál.

„Vážně, Fay, já se tady na tebe doopravdy nevrhnu. K tomu jsem měl přece spoustu příležitostí v době, kdy jsi u mě ještě bydlela.“

To je pravda. Trochu jsem se uvolnila.

„I když v té době jsi ještě zdaleka nebyla tak hezká jako teď.“

Prohlížel si mě od hlavy k patě.

Okamžitě jsem zase zpozorněla. Bylo mi to strašně nepříjemné. I když jsem v poslední době díky pravidelnému běhání a nechutenství, způsobeném mnoha událostmi, zhubla a konečně jsem se zbavila i rovnátek, tenhle druh pohledů jsem i nadále nesnášela.

„Vrať se na zem, FitzMore!“ sykla jsem a sevřela pevněji popruhy svého batohu. „Myslím, že musíme probrat důležitější věci.“

Z tváře mu okamžitě vymizel mladický úsměv. „To je fakt. Tak především se mi povedlo tě obhájit před Radou koruny. Protože ta vražda se stala v době, když jsme spolu byli v osmém století.“

Cítila jsem, že se mi zvedá žaludek. „Ale vždyť jsi nebyl celou dobu se mnou,“ namítla jsem.

„Connor zemřel, když jsme byli v osmém století. Odskočit si v čase takhle cíleně na tak dlouhý časový úsek je velice komplikované a vyžaduje to mnohaletý cvik. A ty jsi vůbec žádný neměla.“

„Ale nebyli jsme tam celou dobu spolu,“ trvala jsem na svém.

Zavrtěl hlavou. „Mnohem větší starosti mi dělá to, že byl Connor krátce před svým zavražděním ve Versailles, v době těsně před revolucí. Král Oberon a Rada koruny tam vyslali jiné vyšetřovatele, aby zjistili, co tam strážný pohledával. Doufáme, že na něco přijdou.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Takže z toho nejsem úplně venku.“

„Ne. Ale žádný strach,“ pokoušel se mě Lee uklidnit. „Zvládneme to.“

„Ale jak? Údajně jsem brutálně rozsekala elfa na kousky. Než zemřel, napsal mé jméno vlastní krví a já nemám žádné alibi. Jak to chceš zvládnout? Najal jsi snad právníky O. J. Simpsona?“

„Proboha, Fay, uklidni se. I když nemáš alibi, vědí přece, že ses v inkriminovanou dobu nacházela v osmém století. Nedokážou pochopit, jak může někdo bez nácviку takhle přeskakovat v čase sem a tam. Už jsem ti přece říkal, že i já jsem to trénoval spoustu let.“

Z tohoto pohledu by mi snad mohli uvěřit. Nejenže jsem neměla vůbec žádný trénink, ale byla jsem úplně jiná. Přede mnou ještě žádný člověk v čase necestoval. Dokonce i elfové se mohli pohybovat v čase jen omezeně. Přesně řečeno jen do roku svého narození. Lee se narodil v roce 1692. A já jsem ho přenesla ještě o dalších osm set let dál. Bohužel nikdo neví jak. Stal se ze mě přímo modelový případ. Ale toho bych se s chutí vzdala. Hlavně proto, že jsem člověk a žádný elf s magickými schopnostmi.

„Řekni mi, už máš šaty na ples?“

Nechápavě jsem se na Leea podívala. „Proč? Máme snad namířeno do Versailles, abychom se tam porozhlédli?“

Protočil oči. „Ne, to za nás udělají jiní. Ale snad si vzpomínáš na to, že za tři týdny se ve škole koná Ples sněhových vloček. Případal bych si pěkně hloupě, kdyby se na mě můj doprovod vykašlal. Mám pověřit Flo?“

Flo neboli Florence byla stylistka a na Leeův příkaz mě už dvakrát úžasně vystrojila.

„To nebude nutné,“ odsekla jsem. „Sice to nejsou šaty od Valentina, ale ujdou.“ Se zadostiučiněním jsem sledovala záblesk obav v Leeových očích. Vážně si myslí, že se navleču do růžového tylu? A pak vyrazím na ples bok po boku s ním, nekorunovaným králem Horton College? Rychle jsem začala myslet na odporné hořčičně žluté šaty se zlatými flitry a jedovatě zelenou sukni splývající v kýčovitých volánech k zemi.

Lee vytřeštil oči. Viděla jsem, jak ztěžka polkl.

Rozesmála jsem se. „To máš za to, že mi neustále lezeš do myšlenek. Zkus mi trochu důvěřovat.“

„Fay, ještě není pozdě. Víš, že můžu...“

Odvrátila jsem se od něj.

„Fay, prosím... žlutá a zelená nejsou zrovna tvoje barvy.“

Otočila jsem se k němu zpět s nevinně zvednutým obočím. „Vidíš, a já jsem si myslela, že to bude ladit s tvými blondátými vlasy.“ A s tím jsem odešla. Ještě než dveře definitivně zapadly do zámku, zaslechla jsem ho volat: „To byl vtip, že jo?“ Ale zoufalství v jeho hlase nešlo přeslechnout.

Zranila jsem Leeovu ješitnost. Když jsem s oklikou kolem své skříňky dorazila do třídy, už seděl u našeho stolku. Na jeho klíně se napařovala Felicity Strattonová a požitkářsky ho šimrala v zátylku. Lee u toho vypadal jako předoucí kocour. Pohled, kterým mě vzal na vědomí, působil tak trochu škodolibě.

Pomyslela jsem na jeho špičaté uši a Felicityny rudě namalované rty, které se chystaly zakousnout do jeho ušního lalůčku. Co když odhrne svým nosem z jeho ucha pečlivě sčesané vlasy?

Lee se okamžitě zamračil a rázně sešoupl Felicity z klína dolů. „Kdybys to byla ty, tak bych držel,“ zašeptal, když byla z doslechu.

„Copak vy neumíte pohledem manipulovat s lidmi? Klidně mohla pokračovat, pak bys jí vymyl mozek a nic by si nepamatovala,“ odpověděla jsem mu šeptem, když do třídy vcházela paní Westonová.

„Viděla jsi moc amerických seriálů.“ Znělo to pobaveně.

„Ach, to je škoda. Takového Damona Salvatora bych klidně brala.“

„Vezmi si mého bratrance. Podle něj Damon vznikl.“

„Pane FitzMore, slečno Morganová, do příštího týdne od vás očekávám desetistránkový referát o vzniku Čínské říše.“

Dotčeně jsme se na sebe s Leem podívali.

Takže to znamená, že spolu musíme strávit ještě víc času, stálo na lístečku, který mi po chvilce zastrčil Lee pod desky. Napiš mi, jestli se chceš ulít z další hodiny a jít se mnou na kávu.

Povzddechla jsem si. Bylo to lákavé – Lee znal několik skvělých kaváren – ale já jsem si ještě pořád přála stát se učitelkou. Jenomže to musím zvládnout úroveň „A“ a pak studovat dál. Na rozdíl od Leea nemám k dispozici neomezené množství času a peněz. Jsem člověk, který se může dožít něco mezi sedmdesáti až osmdesáti

roky; a moje máma provozuje špatně prosperující hospodu, která nás sotva drží nad vodou.

Co kdybys napsal ten referát za oba? Ušetříš tak peníze za kafe, odpověděla jsem mu.

Nuda, připsal na lístek rozmáchlým písmem.

Téma Čína by mohlo být celkem napínavé, poznamenala jsem.

Ne Čína, TY jsi nudná. Kde zůstala tvoje touha po dobrodružství, Morganová?

To poslední už nenapsal. Slyšela jsem jeho hlas ve své hlavě tak zřetelně, jako kdyby mi to říkal. Vyděšeně jsem se na něj podívala. Díval se na mě neméně polekaně.

Bylo to strašidelné.

Před další odpovědí mě zachránil zvonek na polední přestávku.

Dávala jsem si pozor, abych nešla do bufetu s Leem sama a zaonačila jsem to tak, že nás doprovázeli Phyllis s Jaydenem. Cestou přes školní dvůr se na nás snášel sních s deštěm.

Když tlustá kuchařka s mastnou pletí a čepcem na hlavě Matylda spatřila Leea, obdařila nás širokým úsměvem odhalujícím mezery mezi zuby.

„Pořád nedovedu pochopit, že muž jako ty nejí maso,“ řekla a podala Leeovi talíř s obrovskou omeletou, salátem a hranolky. Můj talíř naštěstí vypadal úplně stejně.

„Paní Westonová byla dneska trochu podrážděná, že jo,“ poznamenal Corey, když jsme všichni seděli u stolu. „Určitě jí blázní hormony. U těhotných to tak bývá.“

Překvapeně jsme se na něj podívali.

„Paní Westonová je těhotná?“ zeptala se Phyllis.

„Zaslechl jsem to, když jsem byl na sekretariátu vyzvednout přihlášku pro Cheryl.“

„Pro Cheryl? Vždyť je tvojí sestře teprve třináct. Ta sem ještě chodit nemůže,“ namítla Nicole.

Corey pokrčil rameny. „Já vím. Ale ona sem bezpodmínečně chodit chce.“ Významně pohlédl na Leea.

„Jsi moc útlocitný, brácho,“ řekl Jayden soucitně. „Co budeš dělat, když ji nepřijmou?“

„To budeš pak muset Leea dovléct k oltáři s namířenou pistolí,“ uchichtla se Phyllis.

„Nebo Cheryl odeslat na dívčí internát,“ navrhla Nicole.

„Mohli bychom ji odvést k tomu médiu ve Scruttonově ulici. Ta by jí mohla vymýt mozek a Cheryl by se pak začala zajímat o kluky, kteří odpovídají jejímu věku.“ Ruby začala samým vzrušením nadskakovat na židli.

Ve tvářích kamarádů jsem spatřila obvyklý shovívavý úsměv, který pokaždé následoval po nějakém Rubyině bláznivém nápadu.

„Taky bychom mohli Leea vykázat ze země, poslat ho třeba do Kalifornie. Tam by byl dostatečně daleko, protože bez pasu by se Cheryl do Ameriky nikdy nedostala,“ navrhla jsem neméně nadšeným tónem.

Myslela jsem si, že to bude legrační. Ale všichni se na mě dívali zděšeně. Usmíval se pouze Lee.

„Návštěva skladu s výtvarnými potřebami podle všeho příliš radostná nebyla,“ poznamenal suše Jayden.

Nicole se doslova rozzářila.

„Teď budeme mít paní Crobbovou. Má někdo nějaký nápad na hru?“ zeptal se Corey.

Byla to jedna z našich drobných školních radostí: V hodinách obzvláště nudných učitelů jsme si vymysleli hru, která nás měla od nudné výuky rozptýlit.

„Máme paní Crobbovou přimět, aby řekla nějaké neslušné slovo?“ navrhla Nicole.

„Ne, to už je okoukané. Kromě toho to dokáže jenom Lee, protože je z nás všech přece ten nejjobratnější řečník,“ namítl Jayden.

Zvědavě jsem na něj pohlédla. Znělo to tak trochu jako když... žárli. Něco takového jsem u Jaydena ještě nezažila.

„Co takhle slovní Bingo?“ zeptal se Lee a schroupal poslední list salátu. Při nejlepší vůli jsem nedokázala poznat, jestli Jaydenovo rozladění nevnímá, nebo ho jen ignoruje.

„Slovní Bingo?“ zopakoval zamračeně Corey.

„Každý z nás si vytvoří řadu, řekněme, devíti slov. Pokaždé, když paní Crobbová vysloví některé z těch, které máš na seznamu, vyškrtneš ho. První, kdo vyškrtá všechna slova, vyhrál a musí nahlas vykřiknout Bingo.“

„Ale tím se ten člověk potrestá,“ namítla Phyllis. „Přece si nemyslíš, že by paní Crobbová přešla takové chování bez trestu?“

„To ne, ale všichni účastníci budou hrát dál až do konce hodiny a vítěze pak pozvou do kina.“

„Já nevím...“ řekla váhavě Nicole, přestože obvykle nadšeně vítala všechno, co Lee řekl.

„No tak dobře, a vstupenky na módní show Jona George příští týden by byly dostatečnou motivací?“

Zůstali jsme na něj zírat.

„Tak do toho jdu.“ Ruby vypadala tak odhodlaně, jako by šlo přinejmenším o klauzurní práci. „Má někdo nějaký jiný návrh?“ zeptala jsem se a zadívala se Leeovi přímo do očí. *Ty máš ale jednoznačnou výhodu. Umíš číst myšlenky.*

Sladce se na mě usmál. „Ještě to vylepšíme: Každý sestaví seznam slov pro svého souseda z lavice. Pak nebude moct nikdo tvrdit, že někdo podváděl.“

Ruby se zatvářila podrážděně. Stejně jako Phyllis. Zato Nicole, Jayden a Corey začali prohrabávat své tašky a hledat kus papíru a tužku.

„Proč bychom to měli dělat?“ zeptala se Ruby.

„Protože během nudných hodin hrajeme hry už celou věčnost,“ odpověděl jí Corey s hlavou stále zabořenou do batohu.

„Ne, já myslím, proč máme psát seznam někomu jinému. Já na tu módní přehlídku chci jít, ale když mi sestaví seznam Corey, rovnají se moje šance na výhru nule.“ Ruby měla jednu ze svých jasných chviliek a upírala zrak na Leea.

Lee se na ni líbezně usmál. „Řekl bych, že Felicity ví, že jsem už viděl podklady paní Crobbové. Takže nechce, abych měl nějakou výhodu.“

„Tys viděl její podklady? Kdy?“ Coreyho hlava se vynořila z batohu.

Lee na mě zoufale koukl. Pomyslela jsem si: *Za to si můžeš sám*, ale pomohla jsem mu z té šlamastiky ven. „Sklad na výtvarku je přece hned vedle učebny dějepisu. No a tam na katedře ležela otevřená složka.“

Leeovi zacukaly koutky úst.

„Já si svůj seznam napíšu sama. Jestli si ho chtějí vyměnit Lee s Felicity, tak klidně,“ vyhrkla Nicole. „Kdyby mi ten seznam psal Corey, určitě by v něm byly naprosto absurdní věci, které nemají s historií vůbec nic společného.“

Corey na ni významně mrkl.

O dvacet minut později mi Lee přistrčil svůj seznam. Zvědavě jsem si ho přečetla. Samozřejmě že tam stála jen slova, která měla něco společného s probíraným tématem. Mohla jsem si být jistá vítězstvím.

„Aby bylo jasno, já nechci vyhrát,“ pošeptala jsem mu.

Lee se na mne svůdně usmál. „Ale no tak, Fay. My dva společně po škole, jen si představ všechny ty nekonečné možnosti.“

Ušklíbla jsem se. Byl prostě nenapravitelný. „Jestli se rozhodnu, že tě budu snášet ještě jedno odpoledne, bude tě to něco stát.“ A oplatila jsem mu stejně šarmantní úsměv. Spokojeně jsem zaregistrovala, že jsem ho tím vyvedla z míry.

Několikrát zamrkal a ztěžka polkl. „Aha, takže lístky na Jona George nestačí?“

„Prosím tě, od kdy mě zajímají módní přehlídky?“

Ukázala jsem na svůj vytaháný svetr a odřené džíny. Přestože džíny, které vypadají, že už jsou hodně dlouho nošené, jsou teď v módě, ty moje byly ošoupané doopravdy. Nejdřív patřily mé sestře, pak bráchovi, a teď jsem je zdědila já. Bylo docela možné, že byly ještě z doby mámina mládí v Cornwallu.

Moje máma nemá peníze. Její podnik nevydělává a peníze na studium, které jsem zdědila po dědečkovi, musela dát finančnímu úřadu. Takže jsme totálně zbankrotovaly. Musím si rychle najít nějakou práci, abych po dosažení úrovně „A“ mohla dál studovat.

Jasně, že jsem doufala, že dostanu stipendium, ale protože jsem ještě nedávno chodila do školy opakovaně pozdě, byly šance na něj hodně mizivé. Navzdory mým skvělým studijním výsledkům. Často jsem dlouho do noci pomáhala mámě ve výčepu. A jak vypadal její vděk? Vzala mé peníze na studium a zaplatila z nich své dluhy na daních. Od chvíle, kdy jsem to zjistila, jsem už do pubu nevkročila. Máma o tom nemluvila, ale všimla jsem si, že kdykoliv se na mě podívá, tváří se ztrápeně.

„Haló, jsi tady, Felicity?“

Projel mnou elektrický výboj. „Musíš do mě pořád pouštět proud?“

„Zapomeň na chvíli na mámu a prozrad' mi, co by sis přála,“ naléhal neoblomně.

Už zase. Zase četl moje myšlenky. Proč jsem radši nekoukala ven z okna? Jak je možné, že vždycky zapomenou, že když se mi dívá do očí, dokáže přečíst všechno, co si myslím? „V podstatě jsi přece ráda, že ráno chodíš včas. Takže?“

„Lee, já potřebuju to stipendium. Víš, že nic jiného nechci.“

Přejel pohledem můj svetr plný vytahaných nití a puštěných oček. Protočila jsem oči. „Určitě nepotřebuju nové oblečení.“

„Jsi si jistá? Přílehavější tričko by ti slušelo mnohem víc.“ A jednoznačně se podíval na můj výstřih.

„Vrať se zpátky na zem, FitzMore,“ šťouchla jsem do něj.

„Slečno Morganová, už budete s panem FitzMorem hotovi, nebo se můžeme toho vašeho flirtování zúčastnit všichni?“

Okamžitě mě polilo horko a rychle jsem se od Leea odsunula.

Usmíval se. Jakmile se paní Crobbová otočila zpět k tabuli, zašeptal: „Číslo osm.“

Vytáhla jsem lístek se seznamem zpod sešitu a protočila oči. Na osmém místě stálo *flirt*.

Ruby skutečně uprostřed výkladu paní Crobbové o zničení španělské flotily jménem Armada vyskočila a vykřikla „Bingo!“. Váleli jsme se smíchy. Paní Crobbová se mohla snažit ze všech sil, ale bylo po ho-

dině. Co chvíli někdo vyskočil a vykřikl „Bingo!“ . Paní Crobbová si div nerval vlny, které jí trčely na všechny strany. Dostali jsme tolik domácích úkolů, že jsem pochybovala, že s nimi budeme hotovi do velikonočních prázdnin. Ale náladu nám tím nepokazila a po zbytek dne jsme se jen chichotali. A Lee díky svému humoru získal ještě větší respekt.

„Oslavíme Rubyino vítězství zmrzlinou a kafem v Café La Ville?“ navrhl.

Kamarádi nadšeně souhlasili. Já jsem jen pomyslela na prázdnou peněženku, do které jsem si každé ráno dávala přesně odpočítanou částku na oběd v bufetu.

„Musím jít domů,“ zalhala jsem a hodila si tašku přes rameno.

„To nepřichází v úvahu,“ prohlásil Lee a tašku mi jednoduše sebral. Dal ovšem pozor, aby se mě nedotkl.

Zaryla jsem obě paty do podlahy. Lee se zastavil a podíval se na mě.

„Já ale chci jít domů. Musím si najít práci.“ V tu chvíli jsem nehlala. Byla jsem se představit v jednom hostinci, kam mě samozřejmě nevzali, protože jsem zmeškala domluvený zkušební termín. Ale jak jsem ho mohla dodržet – v osmém století? V Germánii. Ve škole se k volnému použití vždycky povalovaly výtisky městského magazínu *Time Out*. Chtěla jsem si doma v klidu pročíst nabídky práce.

„To můžeš i později.“ Lee byl neústupný.

„Když mě necháš odejít, prozradím ti, co si vezmu na sebe na ples.“

Okamžitě mou tašku pustil.

Podívala jsem se mu do očí a myslela na modré taftové šaty mé sestry.

Ve tváři se mu objevil spokojený úsměv.

„Dobře. Uvidíme se zítra, jo?“

Príkývla jsem, zamávala ještě jednou kamarádům a vyrazila k domovu.

PROBLÉMY PŘIBÝVAJÍ

Leden se předváděl ze své nejhorší stránky. Pršelo čím dál tím víc. Za celý den se pořádně nerozednilo. V Cornwallu tou dobou už tu a tam vydržel celý den ležet sníh a krajina se změnila v pocukrovaný Disneyland. V Londýně se to nestalo ještě nikdy. Když už tu zůstal ležet sníh, tak ho byla tak tenká vrstva, že skrz ni prosvítal asfalt.

Cestou k domovu mi zazvonil mobil. Čekala jsem, že to bude Lee, který se ještě pořád nechce vzdát.

„City? Tady je Philip.“

To mi tak ještě scházelo. „Neříkej mi tak,“ odsekla jsem příkře. Brácha volal fakt nevhod. Rozčilovalo mě, že mám mokré vlasy a moje nálada byla někde na bodě mrazu.

Na okamžik se zarazil. „Myslel jsem, že ti tak říkají všichni.“

„Ne. Jenom ti, kteří mě nesnášejí,“ odpověděla jsem rázně.

„Promiň. To jsem nevěděl.“

Jak by taky mohl? V podstatě jsme spolu neudržovali žádný kontakt. Jenom tehdy, když po mně něco chtěl. „Co chceš?“ zeptala jsem se tedy obratem.

„Propána, ty máš náladu. Copak nemůžu zavolat vlastní sestře?“

„Jo, to jistě. Ale když nemáš nějaký důvod, děje se to málokdy.“

Slyšela jsem, jak si povzdechl. „No jo, no jo, tak dobře,“ připustil. „Mám na tebe prosbu. Můžeš mi půjčit dvě stě liber nebo i víc?“

Vtom do mě vrazil spěchající chodec prchající před mizerným počasím tak, až jsem se musela přidržet zdi.

„Pardon,“ zavolal a zmizel. Ale zachytit bych se musela, i kdyby do mě nevrazil. Dvě stě liber? „Na co?“ vydechla jsem ohromeně.

„Udělal jsem kravinu. Byl tam chlápek, který mi slíbil, že ten kůň stoprocentně vyhraje a že vyhraju čtyřnásobek toho, co vsadím. Půjčil mi peníze, aby ta suma byla pěkně zakulacená... Do hajzlu, prostě jsem to všechno prohrál. A teď po mně chce okamžitě vyplatit deset procent a příští měsíc zbytek plus úroky. Já dostanu výplatu až přespříští týden a teď nemám ani vindru. A když mu nedám aspoň tu splátku... Do háje, já prostě nemám dvě stě liber – a už vůbec ne dva tisíce.“ Philip se odmlčel.

S podlamujícími se koleny jsem šla dál. Dva tisíce liber! „Co když nezaplatíš?“ zeptala jsem se.

„Někdo z mé rodiny toho prý bude litovat,“ odpověděl Philip příškrčeným hlasem.

„Dělá si z tebe srandu,“ řekla jsem, ale srdce mi bušilo jako o závod.

„Nedělá, Felicity. Věděl, kde s mámou bydlíte, zná i Anninu adresu, a dokonce i rozpis Jeremyho směn.“

Opřela jsem se o nejbližší zeď. Hrozilo, že mi nohy vypoví službu.

„Felicity, říkal, že začne u tebe,“ řekl Philip a vzlykl. Brečí snad? Kvůli mně? A proč já jako první? I když... jestli to musí být někdo z nás, tak bude nejlepší, když budu první. Anna má malého Jacoba, Jeremy se o oba musí starat. A máma o mě. Já se o nikoho starat nemusím. Jsem přebytečná. Jasně, že já první.

„Jen dvě stě liber na tu splátku. Ať ho uklidním.“ Zapřísahal mě. „Pak už to nějak vymyslím.“

„Běž na policii, Philipe,“ vypravila jsem ze sebe konečně.

„To nemůžu! Tvrdí, že tam má kámoše, kteří mu dají vědět, jakmile se tam objevím,“ rozkřičel se Philip. „Poslouchej, ségro, můžeš mi ty prachy půjčit? Šetříš si přece na studia.“

„Máma dala všechno finančnímu úřadu. Já nemám vůbec nic,“ odpověděla jsem ledově. V té chvíli jsem ji nenáviděla jako ještě nikdy.

„Do prdele,“ vydechl Philip na druhém konci.

Dlouhou dobu jsme oba dva mlčeli. Pak znovu promluvil Philip. „Dávej na sebe pozor, jo?“ A zavěsil.

Zírala jsem před sebe neschopná slova, neschopná vnímat cokoli kolem. Díky, Philipe. To jsi mi fakt pomohl. Philip doopravdy bre-

čel, jinak bych si myslela, že to od něj byl hodně špatný vtip. Jako tehdy, když jsme se přistěhovali do Londýna a on mě vylákal do sklepa a na dvě hodiny mě tam zamkl. Co mám dělat? Kde mám vzít takhle najednou dvě stě liber? Mám poprosit mámu? Ale ta stejně nic nemá. Včera jsem zahlédla na kuchyňském stole nějaké faktury.

Musím na něco přijít.

Nebo se někde schovat.

O hodinu později – zrovna jsem se cerala toastem, sýrem a marmeládou – mi na mobilu pípla příchozí esemeska. Z displeje se na mě zářivě usmíval Lee. Kdy to udělal? A jak? Vždyť můj mobil neumí ani fotit. Vypadá to, že jeho elfí magie účinkuje i na staromódní elektronické přístroje. Usmála jsem se a otevřela zprávu.

Národní galerie hledá brigádníky, stálo v ní.

To znělo zajímavě. Už jsem zaslechla, že neustále někoho hledají na dozor v jednotlivých výstavních sálech, do šatny, do kavárny i do obchodu se suvenýry.

Pořád lepší než dělat číšnici v nějakém pajzlu. Především pak v tom, ve kterém se nedává žádné spropitné. Uklidila jsem zbytek sýra do ledničky a zabalila chléb. Zrovna, když jsem chtěla smést drobečky, se ve dveřích do kuchyně objevila máma.

„Odcházím do práce.“ Měla pečlivě učesané vlasy, trochu líčidel a vyžehlenou hezkou halenku.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Ne, proč?“ Začala prohledávat kabelku.

„Moc ti to sluší.“

„No, dneska večer je tam opět ten spolek chovatelů králíků a já nechci vypadat uštvane. Tak jsem se nachystala předem.“

Jestli se tím ve mně snažila probudit špatné svědomí, tak to zafungovalo. Zhluboka jsem se nadechla. V mém mozku se tlouklo nutkání jí pomoci s frustrací z její zrady. Můžu nechat svou mámu ve štychu? Tvrdě pracuje, abychom přežily. Placenou sílu si dovolit nemůže. Hospoda je její život. Beze mě by...

Znovu mi zazvonil mobil.

„Mami...“ Vzhledla. Vlídne hnědé oči jí zářily. Mobil zvonil dál. Přes celý displej zářila Leeova tvář. Co to k čertu...?

„Ano, Felicity?“ Máma se na mě podívala s očekáváním.

Zvoneční mi lezlo na nervy. Na okamžik jsem zavřela oči. „Vteřinku, mami.“ Stiskla jsem zelené tlačítko a zasyčela. „Co chceš?“

„Opovaž se podlehnout.“

Zůstala jsem zmateně zírat na displej, jako bych mu tak mohla pohlédnout do očí. Vzápětí jsem si uvědomila, že je to jenom fotka. Přiložila jsem telefon zpátky k uchu.

„Felicity, přece nepůjdeš matce zase pomáhat. Ne po tom, co ti tak ublížila.“ Leeův hlas zněl rozzlobeně.

„Odkud...?“

„V Národní galerii platí deset liber za hodinu. A dostaneš od nich i pracovní oblečení. V pátek budeš pracovat maximálně do půl desáté, ostatní dny jen do šesti. To bys dokonce stihla i hodiny francouzštiny.“

Vyskočila jsem a proběhla kolem mámy do svého pokoje. „Jak víš, co se tady právě teď děje?“ sykla jsem a začala si volnou rukou prohledávat všechny kapsy na oblečení.

„Nepodstrčil jsem ti žádnou štěnici, jestli si něco takového myslíš,“ řekl Lee a znělo to dotčeně.

„Tak jak to, že to víš?“

Zaváhal a mě bylo jasné, že hledá výmluvy.

„Je to zase nějaké z těch tvých elfích kouzel?“ zašeptala jsem do telefonu.

„Jo. Přesně tak. Elfí kouzlo.“

Proč to neznělo pravdivě?

„Prosím, Fay, myslí na peníze, které si můžeš vydělat v galerii. Nemůžeš jít ani na zmrzlinu a nechceš se nechat pozvat. Nechtěla bys být někdy nezávislá?“ Téměř žadonil.

Má pravdu. Nechci a nemůžu pořád jen zneužívat kamarády.

„Felicity?“ Máma pootevřela dveře do pokoje.

„Fay...“ slyšela jsem Leeův hlas z telefonu.

„Už musím jít,“ řekla máma a její pohled byl plný naděje.

„Za chvíli tě vyzvednu. Pak tě dovezu na Trafalgar Square.“

Vnitřně rozpolcená. Najednou jsem tomu výrazu dokonale rozuměla.

„Felicity?“

Pomyslela jsem na mámin unavený výraz večer. Myslela jsem na její těžkou situaci tady v Londýně. Ale pak jsem si vzpomněla na temný, nevlídný podnik a na ty tři mouly, kteří večer co večer sedí u pultu. A taky na svůj sen o studiích, na která nejspíš nebudu moct jít, protože nemám ani penny.

„Musím počkat na Leea,“ pronesla jsem tiše. Podle očekávání se mámina tvář zachmuřila. Lesk v jejích očích pohasl a zavřela dveře.

„Fay, já už jsem dole,“ slyšela jsem Leea. Zavěsila jsem a rozplakala se.

Nevím, jak se dostal do domu – nejspíš zase nějaké elfí kouzlo – ale o dvě minuty později mne objal. Navzdory lehkému elektrickému výboji neucukl, ale přitáhl si mě na klín.

Nic neříkal, jenom mě pevně objímal. Seděli jsme v objetí celou věčnost. Po chvíli jsem začala vnímat jeho důvěrně známou vůni a elfí teplotu. A ještě něco dalšího. Cítila jsem jeho svaly a pevné tělo. Přímo před očima jsem měla jeho mužnou bradu a jemně vykroužená ústa. Rty, které líbaly Felicity Strattonovou takovým způsobem, že jim od té chvíle zcela propadla. Ústa, kolem jejichž koutků se občas objevovaly roztomilé vrásky od smíchu podobající se jemným jizvičkám. Okolo očí žádné vrásky neměl. Ani když se smál. Tehdy se mu zvlnilo pouze místečko mezi očima. A navíc celý den vypadal, jako by byl čerstvě oholený.

„Ty se nemusíš holit?“ zeptala jsem se bez přemýšlení. A už tam byly, ty roztomilé vrásky od smíchu kolem koutků úst.

„Jen když si nechám narůst vousy a pak už je nebudu chtít.“

„Vážně jsem to řekla nahlas?“ zaúpěla jsem a na okamžik jsem zavřela oči.

„To je zase taková elfí záležitost.“ Hladil mě oběma rukama po zádech.

„Mámit z lidí hloupé poznámky?“

Jeho hrud' se začala otrásat smíchy. „Ne. Vousy. Myslím si, že mi třídení strniště docela sluší. A ženám se to taky líbí.“

Štípla jsem ho. Arogantní domýšlivec byl zpět. Ale jeho úsklebek se změnil v upřímný smích.

„Navíc můžu růst vousů zastavit, kdykoli se mi zlíbí.“

Vzpomněla jsem si na bratra mého dědečka, strýčka Edwarda, jehož chloupky trčící z nosu připomínaly houští. Ten by takovou schopnost určitě uvítal.

Leeovy rty se opět zvlhly. Stále mi hleděl do očí. A já jemu. Do těch neuvěřitelných očí s tmným lemováním něžně modrých duhovek. Jeho tvář se přiblížila. Naklonil hlavu ke straně. Věděla jsem, že mě chce políbit. Rozbušilo se mi srdce. Na tváři jsem cítila jeho dech, zblizoučka viděla každý jeho vous a blesklo mi hlavou, že si nechává vousy růst proto, aby mohl svádět ženy. Je mu přes tři sta let! Kolik žen už asi svedl? Určitě bych byla nějaká šestistá čtyřicátá v pořadí. A to jen odhaduji. Dvě ženy za rok jsou pro muže jako Lee určitě málo. V posledním okamžiku jsem ucukla.

Položila jsem mu hlavu na rameno a odvážila jsem se dotknout se jeho hrudi. Byla pevná a vlašná. Skrz tričko jsem cítila jeho vypracované svaly. Opět voněl mechem a lehkou květinovou vůní. Něčím, co mi připomínalo jaro. Jednou na to přijdu. Zhluboka jsem se nadechla, abych si tu vůni co nejdéle užila.

„Tak pojď, Fay. Odvezu tě k Národní galerii.“

Jeho hlas byl najednou zastřený, stejně jako ten můj před chvílí.

Tu práci jsem dostala. Lee mě doprovodil až dovnitř. S ním po boku nemohl personální šéf udělat nic jiného než mě přijmout. Leeovo charisma bylo úžasné a jeho šarm to vše jen doplňoval.

Poté jsme se ještě dlouho po muzeu procházeli.

„Mimo školu jsem nikdy s nikým neviděla tolik pozoruhodností jako s tebou,“ řekla jsem mu, když jsme se později loučili na schodišti našeho domu.

„Vždyť jsme zatím byli jen v Toweru a Národní galerii.“ Vypadal rozpačitě.

Moc ráda bych ho vzala za ruku, ale všechny další doteky by po naší předchozí intimní chvílce vyvolaly jen další jiskření. Proto jsem se na něj jen mile usmála. „Děkuju ti, Lee. Už se na tu novou práci těším.“ Za tři dny si začnu vydělávat. Třeba bych pak mohla pomoci i Philipovi...

Poslední myšlenku vyčetl Lee z mých očí. „Philipovi?“ zeptal se nechápavě.

Vyprávěla jsem mu o Philipově telefonátu. Zamračil se. „Postarám se o to. Ze svých peněz mu nedáš ani penny. Rozumělas?“

Oddychla jsem si. Jasně, že se tím bude Lee zabývat. Je to agent. A navíc se vždycky postará úplně o všechno. Pohlédla jsem na něj plná důvěry. Třeba by byl polibek...

Lee sebou trhl. Sáhl do kapsy a vyndal z ní tu malou zlatou věc zdobenou drahými kameny a tolik se podobající historickému kompasu. Jeho karbunkul, teledium. Lee dokázal číst zprávy z blikajících drahých kamenů stejně, jako já esemesky na svém mobilu. Zbledl.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se vyděšeně.

Pohlédl na mě. „Rada koruny rozhodla o tvém zatčení. Chtějí tě odvést. Celý oddíl je na cestě sem.“

Jako bych najednou slyšela všechny okolní zvuky dvakrát tak hlasitě. Klapnutí dveří auta, kroky na chodníku. Blíží se k našemu domu? Vrhla jsem se k zábradlí. Jsou tady? Jdou po schodech nahoru? Vědí, kde bydlím! Všichni moji známí vědí, kde bydlím. A náš byt, který dělí od chodby jen chatrné, špatně se zavírající dveře, žádné bezpečí neskýtá.

„Utečeme.“ Lee se podíval na své teledium. „Nespěchají, protože se tě nebojí. Máme ještě asi deset minut. Pojd' sem.“

Váhala jsem asi tak vteřinu a pak jsem se mu vrhla do náruče.

Škublo to, jako by mi dal elektrickou ránu taserem. Úlekem jsem zavřela oči. Když jsem je znovu otevřela, nacházeli jsme se v temné hale. Barevnými skleněnými tabulkami pronikalo dovnitř tlumené světlo.

„Kostel?“ zeptala jsem se a vyvinula se z jeho objetí.

„Konkrétně kostel v Doncasteru. Počkáme, až se setmí, a pak zmizíme.“

Následovala jsem Leea do malé tmavé místnosti.

„Do sakristie až do rána nikdo nepřijde. Tady bychom měli být několik hodin v bezpečí,“ řekl Lee. Otevřel postupně několik skříní, až našel deku. Položil ji na zem vedle radiátoru, posadil se na ni a významně poklepal rukou na místo vedle sebe.

Byla tma, zima a v nose mě lechtala vzdálená vůně kadidla. Vyčerpaně jsem klesla vedle něj. Jeho tělo mělo elfí teplotu pouhých pětadvacet stupňů, ale radiátor byl příjemně teplý. Přehodila jsem si deku přes nohy a opřela si hlavu.

„Jaký je letopočet?“ zeptala jsem se.

„1966,“ odpověděl.

Zůstala jsem na něj zírat. „Paráda. Nemohli bychom se jít podívat na koncert Beatles?“

Lee protočil oči. „Ty teď myslíš na rockový koncert?“

„Ne. To byla ironie. Proč sedíme tady a okamžitě někam nezmižeme? Jestli je tohle místo taky jedním z přístupů do říše elfů, tak se tady za chvíli objeví.“

„Možná je to jen pocit, ale já nevěřím těm havranům.“

Otevřela jsem oči, ale Lee se nedíval na mě, ale na odrazy slunečního světla dopadající na protější stěnu.

„Copak sis ještě ne všimla, že tě neustále sledují dva havrani?“ zeptal se.

Přemýšlela jsem. Teď, když to řekl... Havrani byli poblíž při mém prvním nedobrovolném skoku v čase. Havrani byli poslední dobou ustavičně na střeše školy, v parku i na Berkeley Square u Leeova domu. „Jsou to převtělenci?“ chtěla jsem vědět.

„Převtělenci?“ Lee se na mě tázavě podíval svýma blankytně modrýma očima.

„Zvířata, do kterých je možné přemístit svou duši.“

Lee potlačil smích. „Ne. Jsou to prostředníci. Král Oberon se skrze ně dozvídá všechno, co vidí, jsou něco jako hlídací kamery. Nechceš se trochu prospat? Až bude čas vyrazit, vzbudím tě.“

Zabalil mě pořádně do deky a skutečně jsem do hodiny usnula.

„Fay! Probud' se! Můžeme jít.“

Zamžourala jsem... a neviděla jsem nic. Kolem mě bylo všechno temné a plné stínů. Chtěla jsem zalézt hlouběji pod deku, ale okamžitě jsem pod sebou ucítila tvrdou podlahu. To mě jednoznačně probralo.

Lee mi pomohl vstát. „Už je dostatečná tma. Tak pojďme.“

Opustili jsme kostel. Venku panovala skutečná zima. Vrstva prachového sněhu pokrývající vše kolem se třpytila v měsíčním světle. Mrzlo a já byla vděčná za svou tlustou bundu. Lee naléhal, abych mu vylezla na záda. Věděla jsem, co to znamená: Poběží tou svou elfí rychlostí a během několika vteřin budeme z města venku.

„Může tě vyfotit silniční radar?“ zeptala jsem se, když jsem se ho chytla rukama kolem krku. Ucítila jsem, že se směje.

„Jen když budu někdy stejně široký jako Porsche.“

Vyrazil. Sledovala jsem jen ubíhající rozmazané stíny a záhy mi byla příšerná zima. Moje tlustá zimní bunda mi brzy nebyla k ničemu. Prostupoval mnou ledový chlad, táhlo mi na záda a já si slíbila, že si při nejbližší příležitosti koupím rukavice. O zbytek se postaral „protivítr“. Proč se mi něco takového musí stát zrovna v lednu? Proč nemůžeme prchat v létě? To by mi ten průvan byl i příjemný. V hlavě se mi honily myšlenky kolem dokola a po chvíli mi byla taková zima, že se mi už ani nechtělo přemýšlet.

Nedokázala jsem odhadnout, jak dlouho běžel, ale necítila jsem ruce, natož stehna.

„Hopla.“

Lee se na místě zastavil a sevřel pevněji mé paže. Svezla jsem se mu ze zad.

„Proboha, Fay, to mě mrzí.“ Poklekl přede mnou, třel mi paže, dýchal mi na ruce, ale necítila jsem nic jiného než chlad. „Fay? Fay! Neusínej. Odnesu tě do tepla.“

Nedokázala jsem ani přikývnout. Zatmělo se mi před očima.

Znovu jsem se probrala až v pokoji s květinovými tapetami.

AGENT V AKCI

„Vědí o nás. Vědí, kde jsme. A chtějí s námi mluvit.“

Polekaně jsem pohlédla na Leea. Sevřel rty do uzounké linky. Naprosto zapomněl, že přede mnou stojí polonahý.

„Žádný strach. Promluvím s nimi. Nabídnu jim obchod.“

„Jaký obchod? Máš snad někde v záloze ještě nějakého jiného podezřelého?“

Elfím tempem si natáhl kalhoty. „Ne tak úplně. To přece víš. Ale ty jsi Vyvolená. Nemůžou tě jen tak popravít.“

„Popravít?“ vyjekla jsem. Najednou se mi strašně začalo chtít na malou.

Lee se zhluboka nadechl a pomalu a zřetelně, jako když to vysvětluje malému dítěti, řekl: „Nepopraví tě. Ne po těch nejnovějších událostech.“

„Po jakých událostech?“ Potřebovala jsem si odskočit. Nutně. Jinak hrozilo, že se počůřám.

Lee se uprostřed pohybu zarazil. Skrz otevřený poklopec mu prosvítaly boxerky.

„No, mrtvý strážný Connor, to nebylo všechno. Věštcí na Avalonu předpověděli, že dojde k souboji. Kniha proctví udává, že se tento souboj stane počátkem války.“

„Jaký souboj?“

Lee si povzdechl. „Vlastně už k němu došlo. Souboj mezi dvěma... já přesně nevím, kdo je ten druhý. Tím prvním byl strážný, jehož smrt nás zaskočila. Nezabili ho záludně ze zálohy, udatně bojoval. Ale nevíme s kým. A nevědí to ani avalonští druidové.“

„A co vlastně vědí?“ zeptala jsem se posměšně.

„Musíš si uvědomit, že jejich schopnosti jsou omezené. Mezi tisícem druidů se možná najde jeden, který dokáže uvést něco konkrétního. Poslední z nich žil před nějakými čtyřmi sty padesáti lety. ‚Obyčejní‘ druidové dovedou jen interpretovat stopy. Podobně jako Sherlock Holmes. Mimochodem, ten taky studoval na Avalonu. Byl to druid.“

Vykulila jsem na Leea oči. „Já myslela, že je to literární postava sira Artura Conana Doylea.“

„To jméno ano. Ale postava vychází ze skutečného Hermese Slockhola. Mohli bychom to probrat jindy? Rád bych odsud zmizel. Ale co jsem tím vším chtěl vlastně říct: Věštcí potvrdili tvou nevinu. To králi Oberonovi prozatím stačí. Takže se můžeme vrátit zpátky do Londýna. Nebo chceš zůstat tady?“ Vyzývavě zahýbal obočím. „Na rok 1966 je to tu celkem útulné. Ta milá paní pronajímatelka se sice nesmí dozvědět, že nejsme svoji – v roce 1966 bylo všechno ještě hodně konzervativní, především na venkově – a o koupelnu se budeme muset podělit se třemi dalšími páry...“

„Obleč se. Jsem z tebe nervózní,“ zaúpěla jsem a vyrazila do společné koupelny.

O chvíli později zaplatil účet malé ženě v pracovní zástěře, která si mě zvědavě prohlížela. Pak nás odnesl k malému lesíku a za deset minut jsme stáli ve Westminster Abbey. A za dalších dvacet minut jsme byli tam, kde náš útek předchozího dne začal – na chodbě před dveřmi našeho bytu.

Lee se zastavil a sáhl do kapsy u kalhot. Karbunkul už zase blikal. Přečetl si světelný vzkaz: „Očekávají, že tě k nim přivedu. Ale to neudělám, Fay.“ Vážně se na mě podíval. „Musím tomu přijít na kloub.“

Sklíčeně jsem přikývla. „Kde začneš?“

„Na královském dvoře ve Versailles. Nachází se tam prostředník, který naposledy mluvil s Connorem.“

„Jsi dobrý agent?“ zeptala jsem se tiše.

Usmál se, ale při úsměvu svěsil koutky úst.

„Ty jsi nejlepší, že jo?“

„Řekněme, že až dosud se mi povedlo vyřešit každý případ. A král Oberon mi důvěřuje.“

Pohlédla jsem na něj. „Tak vyřeš i tenhle.“

Vzal do dvou prstů pramínek mých vlasů a laskal se s ním. Přála jsem si, aby se stejně dotýkal mé tváře. Jenomže taková gesta pokaždé překazil elektrický výboj.

„Důvěřuj mi.“

„To dělám,“ odpověděla jsem spontánně.

Zdálo se, že to Leea překvapilo. „Vážně? A od kdy?“

„Od chvíle, kdy jsi mi o sobě konečně řekl pravdu.“

Zrozpačitěl.

„Lee, nemůžu jít s tebou a pomoci ti?“

„Ne, Fay. Dvůr ve Versailles je plný nástrah. Dosáhnu tam toho mnohem víc, když budu pátrat sám. Ale nejspíš to bude nějakou dobu trvat. Jak víš, mé případy trvají maximálně dva týdny. Po tu dobu tě nechají na pokoji. Postarám se o to.“

O tom jsem nepochybovala. Ale představa dvou týdnů bez Leea, případně bez někoho, kdo by mě ochránil, kdyby se elfové přece jen rozhodli po mně jít, nebyla příjemná.

Kolem žaludku jsem měla divný pocit. Stoupla jsem si na špičky a políbila jsem ho na tvář. „Dávej na sebe pozor, ano?“

Vypadal, jako kdybych mu do ruky vtiskla přinejmenším tisíc liber. Když scházel po schodech dolů, všimla jsem si, že se levou rukou dotkl místa na tváři, kam jsem ho políbila.

Že by byl můj polibek tak vlhký, že se po něm musí otřít?

„Sakra, Felicity, ty vážně nedovedeš udělat nic správně,“ zamumlala jsem a zavřela do bytu.

Teprve později jsem si uvědomila, že ani jeden z nás při tomto doteku nedostal elektrickou ránu.

NOVÝ UČITEL

Věděla jsem, že Lee bude pár dní pryč. Ale netušila jsem, jak moc mi bude scházet. K tomu tu pořád byla nejistota, jestli se mu podaří dokázat, že jsem v případě té vraždy nevinná. Co když se Rada koruny rozhodne na Leea nečekat a přijdou si pro mě? Tuhle myšlenku jsem se ale snažila co nejvíc potlačit a ze všech sil jsem se pokoušela soustředit na vyučování. Jenomže stejně mi všechno připomínalo Leea.

Chybělo mi naše poštuchování, flirtování a Leeova vůně. Když vedle mě neseděl, byla moje levá strana jakoby... ledová. Přestože jeho tělesná teplota dosahovala maximálně pětadvaceti stupňů. Tak ráda bych mu vypravovala o mém prvním pracovním dni v Národní galerii a o té druhé dívce, která tam nastoupila se mnou. Nebo třeba o Matyldě a její skvělé omeletě s dvojitou dávkou brusinek, nebo o Cheryl, která se úplně zbytečně vymódila na včerejší večírek plný her u Coreyho.

Jak je možné, že se během půl roku stal nedílnou součástí mého života? I když jsem si stále dokola opakovala, že bez něj musím vydržet nanejvýš dva týdny, šlo to ztuha. V duchu jsem se ptala sama sebe, jestli jsem do něj zamilovaná. Trochu možná jo. Ale když jsem si vzpomněla, jak se mi pokaždé rozbuší srdce ve společnosti Richarda Cosgrova, musela jsem si naprosto upřímně přiznat: Něco takového Lee nedokázal. Zkrátka mi chyběl můj nejlepší přítel. To bylo všechno.

Dokonce i u našeho stolu v bufetu to bez něj bylo jiné. Nicole se bez chuti štourala v jídle, Ruby zasněně hleděla z okna a nezúčastňovala se hovoru, ba ani Corey se nesnažil zlepšit všeobecnou náladu

nějakým přihlouplým vtípem. Dokonce i Phyllis a Jayden nezúčastněně jedli a občas prohodili jen to nejnnutnější.

„Už jste slyšeli, že paní Crobbová požádala o předčasný odchod do důchodu?“ vyhrkl zničehonic Corey.

„Zaplat' pánbůh,“ zamumlal Jayden. „Od kdy tu nebude?“

„Už je doma. Říkalo se něco o depresi a syndromu vyhoření.“

„Nedorazilo ji to naše Bingo?“ napadlo Phyllis.

„Už se ví, kdo to vezme po ní?“ zeptala se Nicole.

Corey pokrčil rameny. „Netuším. Víc jsem toho na sekretariátu neslyšel. Byl jsem tam odevzdat tu přihlášku své sestry.“

Coreyho sestra Cheryl, tedy nevlastní sestra, chtěla v létě přestoupit na Westminster College. Bylo zbytečné jí vysvětlovat, že je na to ve třinácti ještě mladá. Chtěla být v Leeově blízkosti a klidně by si nechala dát třeba i ředitelskou důtku, než aby se řídila našimi dobře míněnými radami.

„Tak co, Felicity? Půjdeme odpoledne běhat?“

Na to jsem úplně zapomněla. Jayden, Lee a já jsme se už několik měsíců pravidelně scházeli v Hyde Parku a tam jsme běhali. Zpočátku jsme sotva zvládli oběhnout jezero Serpentine, ale v současnosti běháme až ke Kensingtonu a zpátky k Apsley House, a když máme dobrý den, tak to zvládneme i dvakrát.

„Mrzí mě to, Jaydene, ale musím dnes odpoledne do práce.“

Jayden, Corey, Nicole i Phyllis se na mě zvědavě podívali. Jen Ruby zůstala dál ponořená do svého snění.

„Jaká je ta tvoje nová práce?“ zeptala se Nicole a poprvé od chvíle, co byl Lee pryč, byl v jejím hlase slyšet zájem.

„Parádní,“ přiznala jsem upřímně. „Jen nemám kdy moc intenzivně studovat jednotlivé obrazy, ale třeba vykazuju do patřičných mezí arogantní chlapíky v oblecích, kteří si myslí, že své telefonáty musí nezbytně vyřizovat před Boticelliho spícím Martem. Třeba minulý týden jeden manažer nepřičetně zrudnul a tvrdil, že jsem mu zmařila milionový kšeft. Přišel můj šéf, zastal se mě a řekl mi, ať si ty své milionové kšefty dojednávám venku na Trafalgarském náměstí a Venuši a Marta nechá na pokoji. To bylo super.“

Všichni se usmívali.

„To je skvělý, že jsi sehnala práci zrovna v Národní galerii. Před obrazy od Cézanna bych dokázala stát celé hodiny,“ řekla Phyllis.

„A já jsem rád, že za svoji dřinu konečně dostáváš zaplacenou,“ poznamenal Jayden.

Před časem mi zcela jasně řekl, jak moc ho štve, že mi máma nemůže platit. „Já taky,“ odpověděla jsem a upřímně se na něj usmála. Je skvělé vědět, že si snad budu moct studium přece jen dovolit, kdybych nedostala stipendium.

„Tak půjdeme běhat zítra odpoledne?“ zeptal se Jayden a zářivě se na mě usmál.

„Ráda,“ odpověděla jsem spontánně.

„Ach. Můj. Bože.“

Ruby procitla ze svého snění a s vytřeštěnými očima a otevřenou pusou hleděla ke dveřím bufetu.

Překvapeně jsme se všichni podívali stejným směrem a okamžitě nám bylo jasné, co má na mysli. Vedle naší ředitelky paní Haley-Woodové stál muž. Byl vysoký, blondatý, měl sportovní postavu a nadprůměrně dobře vypadal. Dokonce i David Beckham by si z něj klidně mohl kousek vypůjčit.

Pohlédl naším směrem a mně se zatajil dech.

„To bude určitě ten nový učitel.“ Nicole se doslova zajíkala.

„Hustý,“ povzdechla si zhluboka Ruby.

Paní Haley-Woodová se s blondákem po boku vydala naším směrem. Zahlédla jsem v jeho tváři milý úsměv. „Řekni mi, že se mi to zdá,“ vydechla jsem naprosto vyvedená z míry.

„Ne, nezdá. Ahoj Felicity.“ Jeho hlas byl pořád stejně hluboký a svůdný, jak jsem si ho pamatovala.

„Ach, vy se znáte?“ Paní Haley-Woodová se zastavila u našeho stolu a překvapeně na mě hleděla.

„Patrně už jste slyšeli o paní Crobbové a jejím předčasném odchodu do penze. Naštěstí jsme okamžitě našli jejího nástupce. Pan Duncan vystudoval dějepis a od zítřka nahradí paní Crobbovou,“ řekla nenučeně a zbožně při tom hleděla na Ciarana.

Ciaran na mě mrkl a nechal se paní Haley-Woodovou odvléct.

Nechápavě jsem za nimi hleděla a teprve, když mi Nicole zamávala rukou před očima, jsem si uvědomila, že na mě všichni zírají. Nejen kamarádi u našeho stolu, ale celá jídelna.

„Hej, odkud ho znáš?“ zeptala se dost našťavaně Nicole.

Vyskočila jsem. „Ty ho znáš taky. To je přece ten týpek z obchodního domu, kde jste si kupovaly šaty na ples. Tak zatím.“

Ještě než si stačily vzpomenout, že tehdy vypadal o pět let mladší a pozval mě na rande, popadla jsem svůj tác a tašku a spěchala k východu za Ciaranem.

Měla jsem kliku. Dohnala jsem ho u jednoho z mnoha výklenků, kterých byla tato stará viktoriánská stavba plná. Paní Haley-Woodovou jsem nikde neviděla. Rázně jsem popadla Ciarana za rukáv a odvěkla ho pod schody, kde nás nikdo neviděl. Do stejného výklenku, kde Felicity Strattonová kdysi líbala Leea.

„To na to jdeš pokaždé takhle zhurta?“ Ciaran se opřel zády o zeď a usmál se. „Vždycky jsem si myslel, že ženy chtějí být dobývány.“

„Co tady děláš?“ sykla jsem.

„Jsem nový učitel dějepisu. A jako takový bych se patrně neměl schovávat v temném koutě s jednou ze svých studentek. Kdyby nás tu někdo objevil, přijdu o práci dřív, než by mi bylo milé.“

„Sakra, Ciarane, mluv vážně,“ rozčilovala jsem se. „Co to má znamenat? Vždyť ty jsi dějepis nikdy nestudoval!“

„Jak to můžeš vědět?“ Vypadal, že se náramně baví. „Je mi 1 724 let. Takže já jsem historii *prožil*.“

Káravě jsem mu pohlédla do očí a pomyslela si: *To ovšem z nikoho učitele nedělá.*

Ciaran zastrčil ruce do kapes u kalhot. „Víš, kolik času člověku zbývá, když je mu víc než osmdesát nebo devadesát? *Studoval* jsem. Víc než jednou a víc než jeden předmět.“ Zatvářil se trochu vyčítavě.

Zhluboka jsem se nadechla. „No tak dobře. Ale proč tady? Proč na téhle škole? Kdekoli na světě bys...“

„Ale no tak, Felicity, vždyť je to přece víc než jasné.“ Povytlhl jeden koutek úst a křivě se pousmál.

Což mi mimoděk připomnělo Leea a poprvé jsem si uvědomila, jak moc jsou si oba bratrance podobní. V tom okamžiku vyčetl z mých očí, že myslím na Leea. Dalo se to vyčíst z jeho tváře. „Neslyšel jsi o něm?“ zeptala jsem se tiše.

„Je ještě ve Francii na dvoře krále Ludvíka XVI. Aspoň si to myslím.“

Přikývla jsem a sklopila hlavu. Možná právě teď tančí Lee s nějakou překrásnou dvorní dámou a užívá si zábavu u dvora. Dvorní dámy neměly v té době na práci nic jiného než flirtovat a líbit se králi a ostatním mužům, nebo ne? Pro Leea dokonalé období. Určitě lepší, než donekonečna sedět vedle mě ve školní lavici.

Ciaran mi četl myšlenky. „Budeme si rozumět, Felicity. Určitě bude zábavné tě zkoušet.“

Zpražila jsem ho temným pohledem. „Moc se na to neteš. Mohlo by se to všechno obrátit proti tobě.“

Tiše se zasmál a strýčkovsky mě štípl do brady. „Těším se na to, až mi před ostatními budeš muset říkat pane Duncane. To tomu všemu dodá poněkud uhlazenější rozměr, co myslíš?“

Popotáhla jsem a znovu jsem se na něj pozorně podívala. Měl krátký plnovous, změnil si účes a oblečení, a celkově vypadal tak nějak... starší.

„K tomu uhlazenější: Jak to děláš? Vypadáš starší. Posledně jsi vypadal stejně starý jako Lee. I když, možná o tři čtyři roky starší. Ale teď vypadáš, jako by ti už bylo třicet pryč.“

Překvapeně pozvedl jedno obočí. „Lee ti o tom nic neřekl? My elfové dokážeme svůj vzhled měnit. Dobrá, my půlelfové ne tak docela, ale dokážeme vypadat mladší nebo starší.“

Byla jsem zmatená. „Ty se dokážeš proměnit ve starého muže?“

Pokrčil rameny. „Když budu chtít. Ale tohle je můj nejoblíbenější vzhled. Už nepůsobím tak klukovsky a myslím si, že ty vousy mají taky něco do sebe.“

To určitě. Vypadal skvěle.

Znovu si četl mé myšlenky. Poznala jsem to podle širokého úsměvu na jeho tváři. „Vidím, že si budeme vážně dobře rozumět, Felicity.“

„Já si myslím, že spolu příliš času nestrávíme,“ odpověděla jsem suše a srovnala si tašku na rameni. „Počkej, až poznáš Hvězdný klub. Ti tě plně vytíží. A ve zbývajícím čase se budu muset učit, abych se nezesměšnila před novým učitelem dějepisu.“

„Mohl bych začít něčím jednodušším. Třeba Karlem Velikým.“

„Hm. A co takhle Shakespeare? Sen noci svatojánské. Mohli bychom začít na téma elfů a taky tím, který národ v osmém století ve skutečnosti panoval v Británii.“

Ciaran se smíchem opustil výklenek.

VYUČOVÁNÍ S NEJPŘITAŽLIVĚJŠÍM UČITELEM V LONDÝNĚ

Když jsem překonala první šok, přišlo mi na druhý pohled super, že je Ciaran od této chvíle poblíž. Aspoň mi Lee nepřipadal tak vzdálený. Samozřejmě, že mě před ním tichý hlásek v mé hlavě stále ještě varoval. Hlásek, který až podezřele připomínal hlas Karla Velikého. Přesto převážila důvěra.

Všichni jsme napjatě očekávali první hodinu dějepisu s novým učitelem.

Především Cynthia Newmarketová a Ava Gartnerová si toho dne daly důkladně záležet na svém vzhledu. Dokonce bez okolků vyhodily z lavice i Ralpha s Louisou, jen aby si mohly sednout do první řady. Na místa, kterým se za éry paní Crobbové každý vyhýbal.

Ciaran vstoupil do třídy, odložil si tašku a představil se. Každému studentovi se na okamžik zadíval do očí.

Když přišly na řadu Ava s Cynthií, všimla jsem si, jak okamžitě změnila držení těla a svůdně se usmála. Dokonce i Felicity Strattonová, která od chvíle, kdy přišel na školu Lee, nevěnovala sebemenší pozornost žádnému dalšímu klukovi, zamávala řasami.

„Od paní Crobbové jsem se dozvěděl, že jste naposled probírali válku se Španělskem a vítězství nad Armadou. Skvělý počátek báječných časů pro Anglii. Po tomto vítězství se státní pokladna konečně naplnila a mohli být podporováni umělci, kteří své produkce do té doby mohli předvádět nanejvýš na jarmarcích, a mizeli tak ve věčném zapomnění. Z tohoto politického vítězství například profitoval Shakespeare, který věnoval své královně hned několik svých

nejlepších děl. Například Sen noci svatojánské. Felicity Morganová, myslím, že jste naznačila, že je vám toto dílo obzvláště milé.“

Ztuhla jsem. Zabodly se do mě všechny pohledy.

„Takže byste nám možná mohla povědět něco o pozadí tohoto díla.“ V Ciaranových očích se objevila posměšná světylka. Dostal mě. A ani při tom nehnul brvou.

Odkašlala jsem si. „Ne tak úplně, pane Duncane. Přece jen ta hra pojednává o říši víl a elfů. Takže je to jen pohádka.“

„Jste si jistá? Rád bych s vámi dnes probral původ Shakespeareových dramát. Myslíte si, že Jindřich V. je také pouhá fikce?“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ vyhrkla zbrkle Ava. „Každý přece ví, že zvítězil v rozhodující bitvě stoleté války.“

Teď měla to, o co tak stála. Ciaranovu pozornost.

„A odkud to víte, slečno Gartnerová? Byla jste u toho? Zнала jste krále Jindřicha osobně?“ Z toho, jak to říkal, jsem si byla jistá, že *on* ho osobně znal.

Zato Ava rozpaky celá zrudla. „Jistěže ne,“ zopakovala chvějícím se hlasem. „Ale historici to přece zapsali do knih.“

„Přesně stejně byly zapsané i legendy o elfech a vílách,“ namítl Ciaran.

„O co se tímhle způsobem výuky snaží?“ zeptala se mě šeptem Phyllis. Pokrčila jsem rameny.

„Řekla byste, že Julius Caesar je pohádka, slečno Newmarketová?“ Obrátil se k Cynthii.

„Ehm, ne, vlastně není.“

Ciaran pohlédl na Phyllis. „Co těmito otázkami sleduji, slečno Garrawayová, je skutečnost, že dnes už nedokážeme určit, co je pravda a co fikce. Společně budeme pátrat po faktech a na jejich základě posoudíme, co je historie a co patří do říše pohádek. Učit se nazpaměť čísla a data je namáhavé a nudné. Předvedu vám, jak se z politiky stává historie. Nebudeme bezpodmínečně postupovat chronologicky. A zahrneme do toho i mýty a legendy a také otázku, proč bývaly v minulosti pro společnost tak důležité. A zůstává otázkou, zda pohádky mají nějaký pravdivý základ či nikoli.“

Jasně, že mají. Jen si odhrň vlasy z uší, pomyslela jsem si.

Jako naschvál se mi Ciaran přesně v tom okamžiku díval do očí. Pobaveně se usmál. „Felicity, chtěla byste nám něco prozradit o původu Snu noci svatojánské?“

Polilo mě horko a zavrtěla jsem hlavou.

„Dobře, takže se budeme věnovat Shakespearovi a alžbětinské politice.“

Ciaranův výklad byl vzrušující. A náročný. Po prvním pracovním dnu se stal nový učitel hlavním tématem pro celou školu. S námi probral sociální postavení obyvatelstva v Shakespearově době, od jiných jsme se dozvěděli, že jim vysvětlil princip fungování římského senátu s pomocí prezentace v PowerPointu. V další třídě hovořil o fatální regentské době Jiřího IV. Jedno bylo jisté: Všechno, co toho dne Ciaran vyučoval, dokázala většina žáků zopakovat téměř do puntíku.

Přemýšlela jsem o tom ještě odpoledne, když jsem se kolem půl čtvrté převlékala do pracovního stejnokroje a chystala se na cestu do muzea. Když jsem scházela po schodech dolů, ze dveří vystrčila hlavu paní Collinsová.

„Tak co, Felicity? Na cestě do práce?“ Ani se nesnažila skrýt posměšný tón ve svém hlasu.

„Ano, paní Collinsová,“ odpověděla jsem způsobně.

„To necháš svou nebohou matku, aby se udřela? Myslím, že to od tebe není správné. Vždycky tak tvrdě pracovala, aby se o vás dokázala postarat.“

Ale k ničemu to nevedlo. Všechny moje úspory – hlavně moje dědictví po dědečkovi – použila, aby udržela v provozu svůj krachující podnik. Ale to paní Collinsové vykládat nebudu. Šla jsem dál. Bohužel v tu chvíli šel po schodech nahoru syn paní Collinsové Tom. Podle všeho už měl dnes volno.

„Ahoj, City,“ pozdravil mě s jízlivým úsměvem. „Ty jo, sluší ti to. Vypadáš jako letuška. Nešla bys večer s námi? Chceme zajít do jednoho nového klubu.“

„Mrzí mě to, Tome,“ řekla jsem a snažila se vypadat lítostivě. „Ale po práci se ještě musím učit.“

„Kvůli tvému budoucímu studiu?“ zeptal se posměšně. „Ještě pořád chceš být něco lepšího, že jo?“

Chtěla jsem se kolem něj protáhnout, ale natáhl ruku proti zdi a zatarasil mi cestu.

„Nech mě projít, Tome,“ požádala jsem ho a modlila se, ať mi nedojde trpělivost. U paní Collinsové a Toma to ale bylo obtížné. Jenomže Toma by si člověk neměl znepřátelit. Byl o hlavu větší a robustní. Možná bych měla Leea někdy poprosit, aby Toma vykázal do patričních mezí. Stejně jako to udělal s Jackem Robertsem. Loni mě Jack na jedné párty začal líbat a byl dotěrný. Lee mu napravit hlavu. Nanejvýš účinným způsobem.

„Jen když mi slíbíš, že v pátek večer půjdeš se mnou.“

Co ho to najednou popadlo? Snažila jsem se proklouznout pod jeho paží, ale zadržel mě. Jeho hlava se začala nebezpečně přibližovat k té mojí.

„Poslední dobou báječně voníš, víš to? To sis konečně pořídila šampón?“

Vší silou jsem mu dupla na nohu. „Vrať se na zem, Romeo,“ sykla jsem. „Musím jít.“

Pustil mě a o krok ustoupil, abych mohla projít, ale nepřestával se na mě posměšně šklebit. „Copak, copak, City? To byl kompliment. Od léta jsi se sebou fakt dost udělala. Nemáš rovnátka, hezky voníš, vlasy máš taky nějaké jiné. Za to může ten tvůj gigolo? A i kdyby, stejně na něj nemáš. I když se snažíš vystajlovat, co to jde, stejně nikdy nebudeš vypadat jako ty modelky, kterými se tihle týpci obklopují.“

Běžela jsem po schodech dolů. „Dělat komplimenty se jeden musí naučit,“ zavolala jsem zpátky.